

TD: Eg havi onki við moral ella politikk at gera í mínum søgum, soleiðis er veruleikin ikki.

OMR: *Ein partur av tilveruni er moralur og politikkur, men ofta eru tey ikki áhugaverd fyri søgurnar.*

[TD guvar sigarettina og ruspar hárið.]

TD: Endamálið hjá mær er ikki at moralisera, men at vísa á eina søgu og á persónarnar í søguni, og hvat teir fara ígjøgnum. At vísa á ta broyting, sum ger at menniskju ikki altíð eru tey somu.

OMR: *Hvussu gert tú persónarnar?*

[TD reisir seg upp og setur Tom Waits á.]

TD: Man fær eitt hugskot til eina søgu, og lærir persónarnar at kenna, og hvussu persónarnir hugsa. Mær dámar væl, at persónarnir fara ígjøgnum okkurt og at fylgja teimum allan vegin. Persónarnir verða settir saman av øllum møguleikum, sum eg upplivi. Persónarnir verða millum annað gjørdir úr ymiskum persónligheitum. Okkurt í persónunum er íspunnið – ymiskt, sum eg taki úr bókum ella filmum. Tað eru eisini persónar, sum eg onkursvegna kenni.

OMR: *Hevur rithøvundurin altíð verið í tær?*

TD: Eg lærði tíðliga at lesa. Eg dugdi at lesa, áðrenn eg fór í skúla. Dugdi enskt, áðrenn eg fór í skúla. Spældi nógv Playstation. Eg minnst, at eg ofta gekk og mól um kvøldarnar og hugdi upp í himmalin. Eg hevði tankar um alt, sum eg undraðist á, og so skrivaði eg tað niður. Mær hevur altíð dámt væl orð. Serliga á einum pappíri. Mær hevur altíð dámt væl at smakka orðini og lukta tey. At funnið fram til hvørja rútmu tey hava. Málið er eisini eitt slag av tónleiki. Men eg haldi eisini, at orðini á pappírinum larma illa. Á filmi kann tú arbeiða við tøgn. Tað kann tú ikki á sama hátt við bókum. Orðini fylla allar síðurnar og larma.

OMR: *Hvadani koma søgurnar?*

TD: Í bókini hjá mær? Tann fyrsta søgan í bókini. Hana hevði eg í tonkunum leingi. Eg hugsaði um, at sjónarhornið skuldi verða hjá einum fostri í móðurlívinum. Soleiðis kom evnið til søguna fram, og so var bara at

fylla søguna út. Søgurnar hjá mær eru ikki bundnar at ávísum støðum ella einum ávísum tíðarskeiði. Støðini og tíðin eru fiktiv. So, ja, søgurnar koma frá einum litlum hugskoti, og øll sum fáa slik hugskot, vita, hvat eg meini við – tað eru smáar opinberingar, sum eru verðar at hugsa meir um, sum gera eina søgu.

OMR: *Hvat er ein góð stuttsøga?*

TD: Eg haldi tað er, tá ið hon ger okkurt við teg. Hon spælir við høvdið á tær, og setir seg fasta í teg og lærir teg okkurt um teg sjálvan og heimin, tú ert partur av. Tað er tí, at fólku dámar søgur, haldi eg. Tey síggja seg í persónunum og læra eitt sindur betur at vera til.

OMR: *Men allar søgur eru ikki góðar?*

[TD hyggur av vana niður í kaffikrússið. Tað er tomt. TD slökkir sigarettina.]

TD: Eg veit ikki! Summi halda, at ein søga skal hava eina sloyfu á endanum og alt er lukkað, meðan onnur vilja fegin hava ein opnan enda á søgunum, so at tey kunnu ganga og hugsa um hana í langa tíð. Summum dámar endan í 2001 (2001: A Space Odyssey, er ein filmur frá 1968 eftir Stanley Kubrick, red.) meðan onnur vita ikki, hvussu tey skulu skilja slíkar endar.

OMR: *Hvat er ein góð yrking?*

[TD reisir seg upp. Byður mær ein kopp av kaffi afturat. Eg orki ikki meir kaffi. Hann leggur nú eina plátu við Billie Holiday á. Dansandi setur hann seg niður á sofuna aftur.]

TD: Øhm, eg veit ikki ... øhm, mær dámar mest orðini, og hvussu tey ljóða, og eg veit ikki... hjá mær siga rútmurnar mest. Ikki hvat yrkingarnar hava at siga. Mest hvussu tær ljóða. Mest bara fasinatióin av orðum. Tær behøvast ikki at betýða nakað. Mær dámar væl snildar yrkingar.

OMR: *Hvat er ein snild yrking?*

TD: Ein sum spælir við orðum, og sum fær teg at hugsa um orð á ein annan máta.

OMR: *Gera ikki allar yrkingar tað?*

TD: Jú, nakrar. Mær dámar væl yrkingar sum duga tað.

OMR: *Hvørjar?*

[OMR reisir seg upp og tekur tóma kaffikrússið og setur tað yvir á stóra borðið. Varnast at VITA margarin stendur krússinum.]

TD: Eg veit ikki. Eg havi ikki lisið so nógvar yrkingar. Mær dámar væl stílin hjá Tóroddi, tí at hann setur orð saman á ein máta, sum man vanliga ikki kemur í tankar um. Tað ger okkurt við meg, tá ið eg lesi slíkt. Eg lesi ikki so nógvar yrkingar. Eg skrivi tær. Tær koma úr mær, og tað hava tær altíð gjørt. Eg eri ungur, havi ikki lisið so nóg, og veit ikki, hvat eg skal gera. Eg haldi, at tað, sum eg geri er totalt amatøragtigt, men tað skal tað eisini vera. Ein ungur jassur sum eg kann ikki vera profetur!

OMR: *Tú hevur nevnt amerikanska yrkjaran e.e. cummings, sum ein, ið sigur tær nakað?*

TD: Ja, tað var mest, tí at mær dámar væl, hvussu yrkingarnar hjá honum síggja út á pappírinum. Ikki hvat tær siga. Mest estetikkurin.

[TD festir sær í eina sigarett.]

OMR: *Tú ger eisini tónleik. Er tað ikki strævið at ferðast millum ymiskar listagreinar?*

TD: Eg haldi, at tað er ein máti at finna seg sjálvan. Eg kann ikki gera við, at eg fái eitt hugskot – tá ið eldur kemur í búkin á mær. Eg má fylgja tí. Eg geri tað, sum gevur mær eld í búkin. Eg dugi ikki at keða meg. Eg blívi í ringum lag. Um eg ikki geri okkurt, so blívi eg depri-meraður, sum er eitt vánaligt orð, hvat merkir tað? Eg trívist ikki í einum bási. Eg geri bara tað, sum eg havi hug til. Um tú gert okkurt, sum følist rætt og gott, so er onki problem.

OMR: *Sært tú, hvar tú ert sum rithøvundur um 20 ár?*

TD: Vónandi eri eg eitt sindur klókari tá, og skuldi helst fingið eina meira innviklaða fatan av stuttsøguni, so tað skuldi helst komið av sær sjálvum – at søgurnar fara at broytast saman við mær. Nú, fyri tíðina, eri eg áhugaður í smáum søgum. Eg vil gjarna búnast sum søguforteljari. Er tað ikki vanligt fyri ungar høvundar? Restin fer at koma av sær sjálvum.

[TD slökkir sigarettina. OMR knappar telduna saman.]